

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Φεβρουαρίου 1901

Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 7

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ **ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)
Εἶνε ὁ πατήρ μου!

— Ἐννοεῖται, ἂν εἶνε ὁ Ὀρενόκος, ἀπεκρίθη ὁ διοικητής· ἀλλ' αὐτὸ πλέον θὰ το μάθωμεν, κύριοι, μετὰ τὸ ταξιδίόν σας. Ἐλεγα λοιπόν, ὅτι ἂν ὁ Σαφ-φανζὼν κατώρθωσεν νὰ ἐπιστρέψῃ σῶος καὶ ἀβλαβής, οὐχ ἤττον ἐπανελημμένως διέτρεξε τὸν κίνδυνον νὰ σφαγῇ ἀπὸ τοὺς Ἰνδούς, ὅπως οἱ προγενέστεροι ἐξερευνηταί, οἱ γάλλοι Κρεβὼ καὶ Βουρβάν. Ὁ θαυμασίος ποταμὸς μας τοὺς ἐλκύει, βλέπετε, τοὺς Γάλλους...

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθές, παρετήρησεν ὁ κ. Μιγκέλ. Πρὸ τινων ἐβδομάδων, δύο ἀπὸ τοὺς τολμηροὺς αὐτοὺς ταξιδιώτας, ἀνέλαβον νὰ ἐξερευνήσουν τὰς πεδιάδας, πρὸς τὰνατολικά τοῦ ποταμοῦ...

— Ἀκριβῶς, κύριε Μιγκέλ, ἀπήντησεν ὁ διοικητής. Τοὺς ἐγνώρισεν, τοὺς ἐφιλοξένησεν ἐδῶ. Ἦσαν καὶ οἱ δύο νέοι, ἀπὸ εἰκοσιπέντε ἕως τριάκοντα ἐτῶν, ὁ ἓνας, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ, ἐξερευνητής, ὁ ἄλλος, ὀνομαζόμενος Γερμανὸς Πατέρν, φυσιοδίφης, ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ριψοκινδυνεύουν τὴν ζωὴν των διὰ νὰ ανακαλύψουν μίαν νέαν βοτάνην.

— Καὶ ἀπὸ τότε, δὲν ἐλάβατε καμμίαν εἰδήσιν περὶ αὐτῶν; ἠρώτησεν ὁ κ. Φέλιπ.

— Καμμίαν, κύριοι. Εἰξεύρω μόνον ὅτι ἐπῆραν πλοίαριον εἰς τὴν Καϊκάραν, ὅτι ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν Μπουένα-Βίστα καὶ ἀπὸ τὴν Οὐρβάναν, καὶ ὅτι ἀνεχώρησαν ἀπ' ἐκεῖ, διὰ νὰ ἀναπλεύσουν ἐν παραποτάμιον τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς. Ἀπὸ τότε δὲν ἠκούσθησαν πλέον, καὶ δυστυχῶς, αἱ ἀνησυχίαι τὰς ὁποίας ἐμπνέουν, εἶνε πολὺ δικαιολογημέναι.

— Ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ ἐξερευνηταί, εἶπεν ὁ κ. Μιγκέλ, δὲν ἐπεσαν εἰς χεῖρας τῶν αἰμοδόρων ἐκείνων Κουίβων, τοὺς ὁποίους ἐξέβρασεν εἰς τὴν Βενεζουέλαν ἡ Κολομβία, καὶ οἱ ὁποῖοι ἔχουν τώρα ὡς ἀρχηγὸν ἓνα κάποιον Ἀλφρανίξ, κατὰδικον δραπετεύσαντα ἀπὸ

τὰς φυλακάς τῆς Καϋέννης...

— Εἶνε βέβαιον αὐτό; ἠρώτησεν ὁ κ. Φέλιπ.

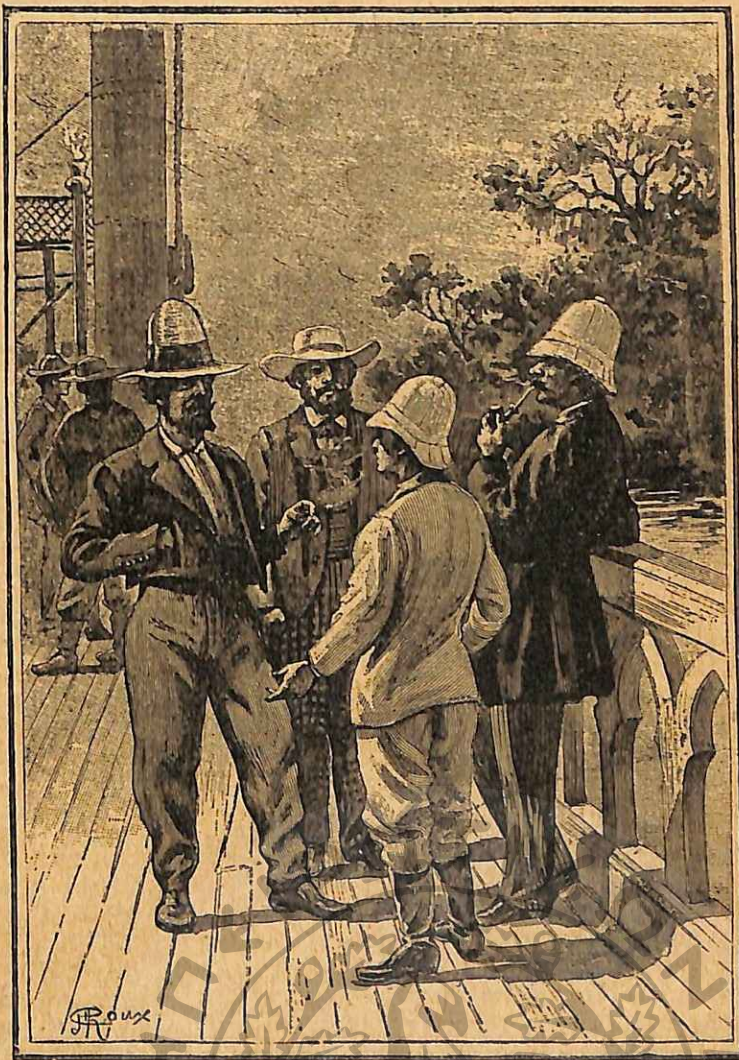
— Καθὼς φαίνεται, καὶ σας εὐχομαι, κύριοι, νὰ μὴν ἀπαντήσετε τὰς ὁρδὰς αὐτὰς τῶν Κουίβων, εἶπεν ὁ διοικητής. Ὅπωςδὴποτε, οἱ Γάλλοι ἐκεῖνοι εἴμπορεῖ νὰ μὴν ἐνέπεσαν εἰς καμμίαν ἐνέδραν καὶ νὰ ἐξακολουθοῦν τὸ ταξιδίόν των, τόσοσιν θαρραλέως ὅσον καὶ αἰσίως... Εἴθε! Ἀλλὰ γίνεται ἐπίσης λόγος καὶ περὶ ἑνὸς Ἱεραποστόλου, ὁ ὁποῖος ἐπροχώρησεν ἀκόμη περισσότερον. Εἶνε ἰσπανὸς καὶ ὀνομάζεται Ἑσπεράντης. Ἀφ' οὗ ἐμεινεν ὀλίγον καιρὸν εἰς Ἀγίον Φερνάνδον, ὁ Ἱεραπόστολος αὐτὸς δὲν ἐδειλίασεν νὰ φθάσῃ καὶ νὰ ὑπερβῇ τὰς πηγὰς τοῦ Ὀρενόκου...

— Ἄν εἶνε ὁ Ὀρενόκος! ἀνέκραξαν συγχρόνως οἱ κκ. Φέλιπ καὶ Βαρίνας.

— Ἦκουσα, νομίζω, ὅτι ὁ Πάτερ-Ἑσπεράντης κατώρθωσε νὰ ἰδρῶσιν μίαν Μονήν... εἶπεν ὁ κ. Μιγκέλ.

— Μάλιστα, τὴν Μονὴν τῆς Σάντα Ζουάνας, ἀπήντησεν ὁ διοικητής, Ἱεραποστολικὸν σταθμὸν δηλαδή, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι εὐήμερεῖ.

— Δύσκολος ἐπιχείρησις! πάρα πολὺ

« Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε διοικητά. » (Σελ. 54, στήλ. γ'.)

δύσκολος!... παρετήρησεν ὁ κ. Μιγκέλ.

— Βεβαίως, ἀφ' οὗ ἐπρόκειτο νὰ ἐξημερωθῶν, νὰ ἐκπολιτισθῶν, νὰ ἐκχριστιανισθῶν, νὰ ἐξανθρωπισθῶν τέλος πάντων, οἱ πλέον ἄγριοι τῶν Ἰνδῶν, οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι Γουαχαρίβοι, οἱ ὁποῖοι εἶνε ὄντα κατώτερα ἀνθρώπου. Καὶ φαντασθῆτε πόσον θάρρος, πόση αὐταπάρνησις, πόση ὑπομονὴ ἐχρειάζετο διὰ νὰ συντελεσθῇ τὸ φιλόανθρωπον αὐτὸ ἔργον! Τὰ πρῶτα ἔτη δὲν εἶχαμεν εἰδήσεις περὶ

τοῦ Πάτερ·Εσπεράντη, ὁ δὲ Γάλλος Σαφφανζών, τῷ 1888, δὲν ἤκουσε διόλου νὰ γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ, ἂν καὶ ἡ Μονὴ τῆς Σάντα Ζουάνας δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὰς πηγὰς. . .

Ὁ διοικητὴς ἀπέφυγε τῶρα νὰ προσθέσῃ: τοῦ Ὁρενόκου, διὰ λόγους εὐνοήτους.

— Ἀλλὰ πρὸ δύο ἐτῶν, ἐξηκολούθησεν, ἔλαβαν εἰδήσεις του εἰς Ἅγιον Φερνάνδον, καὶ εἶνε βέβαιον πλέον ὅτι ἐπέτυχεν τὸ θαυμαστὸν ἔργον τῆς ἐξημερώσεως τῶν Γουαχαρίων.

Οὕτως ἐξηκολούθησεν ἡ συνομιλία, ἡρεμος καὶ ἐνδιαφέρουσα. Τὴν μεσημβρίαν, οἱ ξένοι τοῦ Διοικητηρίου ἠγέρθησαν ἐκ τῆς τραπέζης καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸν Σίμωνα Βόλιβαρ, ὁ ὁποῖος θάπτελλε μετὰ μίαν ὥραν.

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ ἀνεψιὸς του εἶχον προγευματίσῃ εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ἐκάθητο τῶρα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὑψηλά, ἄφ' ὅπου εἶδον τὸν κ. Μιγκέλ καὶ τοὺς συναδέλφους του ἐπιστρέφοντας.

Ὁ διοικητὴς ἠθέλησε νὰ τοὺς συνοδεύσῃ. Ἐπιθυμῶν νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσῃ τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ἐπεβίβασθαι μετ' αὐτῶν καὶ ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ πρυμναίου καταστρώματος.

— Στρατηγὸς τὸ ὀλιγώτερον θὰ εἶνε αὐτὸς ὁ διοικητὴς, εἶπεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης πρὸς τὸν ἀνεψιὸν του, ἂν καὶ δὲν φορῇ οὔτε στολὴν οὔτε παράσημα.

— Πιθάνον, θεῖτέ μου.

— Στρατηγὸς χωρὶς στρατιώτες, ἀπ' αὐτοῦ ποῦ εὐρίσκει κανεὶς ἕνα σωρὸ εἰς τὸς Δημοκρατίας τῆς Ἀμερικής.

— Φαίνεται ὅμως ἔξυπνος ἄνθρωπος, παρετήρησεν ὁ νεανίας.

— Εἰμπορεῖ; ἀλλὰ ἐμένα μοῦ φαίνεται μᾶλλον περίεργος, γιατί μᾶς κυττάζει μ' ἕναν τρόπο ποῦ δὲν μου ἀρέσει πολὺ ... καὶ νὰ σου πῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν μου ἀρέσει καθόλου!

Πραγματικῶς, ὁ διοικητὴς ἐκύτταζεν ἐπιμόνως τὸν θεῖον καὶ τὸν ἀνεψιόν, περὶ τῶν ὁποίων ἔγινε τόσος λόγος εἰς τὸ πρόγευμα. Περίεργος νὰ μάθῃ ποῦ ἐπῆγαν καὶ πρὸς ποῖον σκοπὸν, — νομίζων ἄλλως τε ὅτι, ὡς διοικητὴς, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐρωτᾷ, νὰ ἀνακρίνῃ καὶ νὰ μανθάνῃ, — ἔκαμεν ὀλίγα βήματα πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἴσταντο οἱ ἥρωές μας, συνομιλῶν ὁλονὲν μὲ τὸν κ. Μιγκέλ. Οἱ κκ. Φέλιπ καὶ Βαρίνας εἶχον κατέλθῃ ἐπ' ὀλίγον εἰς τοὺς θαλαμίσκους τῶν.

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐνόησε τὸν σκοπὸν τοῦ περιπάτου ἐκείνου.

— Προσοχή! εἶπεν. Ὁ διοικητὴς γυρᾷ νὰ μᾶς πλησιάσῃ, καὶ βέβαια θὰ θέλῃ νὰ μᾶς ἐρωτήσῃ ποῖοι εἴμεθα ... διὰ τὴν ἡλθαμένην ἐδῶ ... ποῦ πηγαίνομεν ...

— Δικαίωμα τοῦ εἶνε, καλέ μου Μαρσιάλης, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος.

— Προσοχή! εἶπεν. Ὁ διοικητὴς γυρᾷ νὰ μᾶς πλησιάσῃ, καὶ βέβαια θὰ θέλῃ νὰ μᾶς ἐρωτήσῃ ποῖοι εἴμεθα ... διὰ τὴν ἡλθαμένην ἐδῶ ... ποῦ πηγαίνομεν ...

— Δικαίωμα τοῦ εἶνε, καλέ μου Μαρσιάλης, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος.

— Προσοχή! εἶπεν. Ὁ διοικητὴς γυρᾷ νὰ μᾶς πλησιάσῃ, καὶ βέβαια θὰ θέλῃ νὰ μᾶς ἐρωτήσῃ ποῖοι εἴμεθα ... διὰ τὴν ἡλθαμένην ἐδῶ ... ποῦ πηγαίνομεν ...

— Δικαίωμα τοῦ εἶνε, καλέ μου Μαρσιάλης, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος.

— Προσοχή! εἶπεν. Ὁ διοικητὴς γυρᾷ νὰ μᾶς πλησιάσῃ, καὶ βέβαια θὰ θέλῃ νὰ μᾶς ἐρωτήσῃ ποῖοι εἴμεθα ... διὰ τὴν ἡλθαμένην ἐδῶ ... ποῦ πηγαίνομεν ...

— Δικαίωμα τοῦ εἶνε, καλέ μου Μαρσιάλης, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος.

— Ἐμένα ὅμως δὲν μ' ἀρέσει νὰ νὰ κατεύωνται 'στὲς δουλειές μας, καὶ μου φαίνεται πῶς θὰ τον στείλῃ ...

— Θέλεις νὰ πάθῃς καμμιά ιστορία; εἶπε τὸ παιδίον, καὶ ἐκράτησε τὸν θεῖον του ἀπὸ τὴν χεῖρα.

— Δὲν θέλω νὰ σου ὁμιλοῦν ... δὲν θέλω νὰ σε τριφυρίζουν ...

— Κ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ κάμνῃς ἀνοήσιες! ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος μὲ τόνον ἀπορροστικόν. Ἄν ὁ διοικητὴς τοῦ Κάουρα μ' ἐρωτήσῃ, θὰ του ἀπαντήσω προθύμως, καὶ εἶνε μάλιστα πιθανὸν νὰ λάβω ἀπὸ αὐτὸν καὶ τίποτε πληροφορίας.

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐμουρμούρισεν, ἐρρόφησε τὴν πίπαν του δύο-τρὲς φορές λυσσώδως, καὶ ἐπλησίασε τὸν ἀνεψιόν του, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ διοικητὴς τὸν ἠρώτα ἰσπανιστῇ:

— Εἰσθε γάλλοι;

— Μάλιστα, κύριε διοικητά, ἀπήντησεν ἐπίσης ἰσπανιστῇ ὁ Παῦλος, ἀποκαλυπτόμενος πρὸ τῆς Ἐξοχότητός του.

— Καὶ ὁ σύντροφός σας;

— Ὁ θεῖός μου ... Γάλλος καὶ αὐτός, λοχίας ἀπόστρατος.

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ἂν καὶ ὀλίγον ἐξοικειωμένος μὲ τὰ ἰσπανικά, ἐνόησεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοῦ. Καὶ ἀμέσως ἠνέρωσε τὸ σῶμά του ὑπερηφάνως, σκεπτόμενος ὅτι ἕνας γάλλος λοχίας εἶνε ἴσος τοῦλάχιστον μ' ἕνα στρατηγὸν τῆς Βενεζουέλας, ἔστω καὶ διοικητὴν ἐπαρχίας.

— Δὲν θὰ εἶμαι ἀδιάκριτος, νέε μου φίλε, ὑπέλαβεν ὁ τελευταῖος οὗτος, νὰ σας ἐρωτήσω ἂν θὰ ἐξακολουθήσετε τὸ ταξιδεῖόν σας καὶ πέραν τῆς Καϊκάρας;

— Θὰ το ἐξακολουθήσωμεν, κύριε διοικητά, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος.

— Διὰ τοῦ Ὁρενόκου ἢ διὰ τοῦ Ἀπούρη;

— Διὰ τοῦ Ὁρενόκου.

— Μέχρι τοῦ Ἀγίου Φερνάνδου;

— Μέχρι τοῦ Ἀγίου Φερνάνδου, καὶ ἀκόμη μακρύτερα, ἂν μᾶς τὸ ἐπιβάλλουν αἱ πληροφορίες. τὰς ὁποίας ἐλπίζομεν νὰ λάβωμεν ἐκεῖ.

— Ὡστε πηγαίνετε εἰς Ἅγιον Φερνάνδον, ἐπανελάβεν ὁ διοικητὴς, ἐλκυσμένος ὁλονὲν ὑπὸ ζωντὰς συμπαθείας πρὸς τὸν νεανίσκον, τοῦ ὁποίου ὁ ἀποφασιστικὸς τόνος καὶ ἡ φυσικὴ χάρις ἔκαμνον μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ πρὸς ποῖον σκοπὸν;

— Διὰ νὰ λάβωμεν πληροφορίας.

— Πληροφορίας. . . καὶ περὶ τίνος;

— Περὶ τοῦ συνταγματάρχου Κερμώρ.

— Τοῦ συνταγματάρχου Κερμώρ;

— Πρώτην φοράν ἀκούω αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἀπεκρίθη ὁ διοικητὴς: οὔτε ἤκουσα ποτέ μου νὰ ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φερνάνδον ἄλλος Γάλλος, ἐκτὸς τοῦ κ. Σαφφανζών.

— Καὶ ὅμως, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εὐρίσκειτο ἐκεῖ, παρετήρησεν ὁ νεανίας.

— Καὶ ὅμως, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εὐρίσκειτο ἐκεῖ, παρετήρησεν ὁ νεανίας.

— Καὶ ὅμως, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εὐρίσκειτο ἐκεῖ, παρετήρησεν ὁ νεανίας.

— Καὶ ὅμως, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εὐρίσκειτο ἐκεῖ, παρετήρησεν ὁ νεανίας.

— Ποῦ στηρίζεσθε διὰ νὰ το πιστεύετε αὐτό; ἠρώτησεν ὁ διοικητὴς.

— Στηρίζομαι εἰς τὴν τελευταία ἐπιστολὴν τοῦ συνταγματάρχου ποῦ ἐλήφθη εἰς τὴν Γαλλίαν, — ἐπιστολὴν ἀπευθυνομένην πρὸς ἕνα φίλον του εἰς τὴν Νάντην καὶ φέρουσαν τὸνομά του.

— Καὶ λέγετε, ἀγαπητέ μου, ὅτι συνταγματάρχης Κερμώρ διέμενε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἄφ' οὗ ἐπιστολὴ φέρει χρονολογίαν 12 Ἀπριλίου 1879.

— Αὐτὸ μ' ἐκπλήττει!

— Διὰ τί, κύριε διοικητά;

— Διότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εὐρισκόμεν εἰς τὴν κομόπολιν, ὡς διοικητὴς τοῦ Ἀταβάπου, καὶ ἂν Γάλλος τῆς περὶ τῆς συνταγματάρχου Κερμώρ ἦσεν.

— Τὴν περὶ τῆς συνταγματάρχου Κερμώρ ἦσεν.

— Τὴν περὶ τῆς συνταγματάρχου Κερμώρ ἦσεν.

— Τὴν περὶ τῆς συνταγματάρχου Κερμώρ ἦσεν.

— Τὴν περὶ τῆς συνταγματάρχου Κερμώρ ἦσεν.

— Τὴν περὶ τῆς συνταγματάρχου Κερμώρ ἦσεν.

— Τὴν περὶ τῆς συνταγματάρχου Κερμώρ ἦσεν.

— Τὴν περὶ τῆς συνταγματάρχου Κερμώρ ἦσεν.

— Τὴν περὶ τῆς συνταγματάρχου Κερμώρ ἦσεν.

— Τὴν περὶ τῆς συνταγματάρχου Κερμώρ ἦσεν.

— Τὴν περὶ τῆς συνταγματάρχου Κερμώρ ἦσεν.

— Τὴν περὶ τῆς συνταγματάρχου Κερμώρ ἦσεν.

— Τὴν περὶ τῆς συνταγματάρχου Κερμώρ ἦσεν.

— Τὴν περὶ τῆς συνταγματάρχου Κερμώρ ἦσεν.

— Τὴν περὶ τῆς συνταγματάρχου Κερμώρ ἦσεν.

— Τὴν περὶ τῆς συνταγματάρχου Κερμώρ ἦσεν.

— Τὴν περὶ τῆς συνταγματάρχου Κερμώρ ἦσεν.

— Τὴν περὶ τῆς συνταγματάρχου Κερμώρ ἦσεν.

— Τὴν περὶ τῆς συνταγματάρχου Κερμώρ ἦσεν.

— Τὴν περὶ τῆς συνταγματάρχου Κερμώρ ἦσεν.

— Τὴν περὶ τῆς συνταγματάρχου Κερμώρ ἦσεν.

— Τὴν περὶ τῆς συνταγματάρχου Κερμώρ ἦσεν.

— Τὴν περὶ τῆς συνταγματάρχου Κερμώρ ἦσεν.

— Τὴν περὶ τῆς συνταγματάρχου Κερμώρ ἦσεν.

— Τὴν περὶ τῆς συνταγματάρχου Κερμώρ ἦσεν.

ΤΑ ΔΥΟ ΝΕΚΡΑ

Ἐκεῖ ψηλὰ σὲ δένδρου
Ἀνθόντυτο κλαρί,
Πουλάκι ἐξεπετάχτη
Ἀπὸ τῆ μαύρης φράχτης,
Τὸν ἥλιο νὰ χαρῇ.

Καὶ χάμω ἐκεῖ λουλουδί
Γεμάτο εὐμορφία
Καὶ μυρωδιά καὶ χάρι,
Ἀνοιχτήκε νὰ πάρῃ
Τοῦ ἥλιου τὰ φιλιὰ.

Μπάμι μπουμί! γροικιέται πέρα·
Τὸ βόλι τὸ πικρὸ
Τοῦ κόβει τὸ τραγοῦδι,
Κι' ἀπάνω 'στὸ λουλουδί
Τὸ ἐάπλωσε νεκρὸ.

Ἀπὸ τὰ σκόρπια φύλλα του
Τὸ μορφο λουλουδάκι
Τὴ μυρωδιά του βγάνει
Γιὰ νεκρικὸ λιθάρι.
Καὶ μιά στερνὴ πικρὴ λαλιά
Ποῦ ἀφίνει τὸ πουλάκι,
Ἦταν τὸ μόνο κλάμα
Ἐπὶ τοῦ νεκροῦ ἀντάμα!

ΑΡΙΔΑΝΗ

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια).

ΠΟΥ ΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Αὗται ἦσαν αἱ μόναι πληροφορίες, τὰς ὁποίας κατάρθωσε νὰ συλλέξῃ ὁ θεῖος Ἀρχης. Ἡ Ρόζα ἔπρεπε τοῦ λοιποῦ νὰ ζήσῃ μαζὶ του, καὶ ἔλαβεν ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα, διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀσφάλειάν της. Ἡ οἰκοδιδασκάλισσα, ἡ ὁποία κατ' ἀρχὰς εἶχε τὸσον τρομάξῃ τὴν ἡμετέραν, εὐρέθη μετ' ὀλίγον. Ἦτο ἡ Σμιλλυ, νεαρὰ κόρη, μὴ ἔχουσα παρά μὴτέρα, χήραν ἱερέως. Αὕτη λοιπὸν ἐξέλετο νὰ ἐργεταὶ καθ' ἡμέραν εἰς τὴν

Βώρκε καὶ νὰ κάμνῃ συντροφίαν τῆς ἀνεψιάς του, ἀργότερα δὲ νὰ μάθῃ τὰς ἀνεψίας, καὶ ἐν γένει νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀνατροφὴν της.

Τὸ κρεββατάκι τῆς Ρόζας ἦτο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Βριγίτας, ἡ ὁποία, τὸ πρωῒ, ἐνέδου καὶ τὴν ἐκτενίζεν. Ἀφ' οὗ ἐπὶ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θεοῦ της, ἐκτυπώσεν τὴν θύραν καὶ ἐλάμβανε τὴν ἀδειαν νὰ εἰσέλθῃ, ἐν ᾧ ἀκόμη ὁ κ. Βώρκε εἰσιγυρίζετο. Ἐπειτα κατέβαιναν εἰς τὴν ἀίθουσαν μαζί, — ἐπὶ τοῦ ὧμου του τραπεζαρίαν, ἐκάθητο εἰς τὴν μικρὰν πολυθρόναν καὶ ἐπρογευματίζετο.

Κατόπιν ἤρχετο ὁ χωρισμὸς μετὰ τοῦ θεοῦ καὶ ἀνεψιάς. Ἡ Ρόζα ἔτρεπε εἰς τὸ παράθυρον, καὶ τὸν ἐβλεπε ποῦ ἔφρουγε· ἐκτυποῦσε δὲ τακτικὰ γυαλὶ καὶ τὸν ἠνάγκαζε νὰ στραφῇ πρὸς αὐτήν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρουσάζετο ἡ μὲς Σμιλλυ καὶ ἡρ-

χίζαν τὰ μαθήματα, — ἃς τα εἴπωμεν μαθήματα, διότι τῶρα ἀκόμη δὲν ἦσαν παρὰ παιγνίδια. Αὐτὰ ἐγίνοντο εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα, εἰς ἕν δωμάτιον εὐήλιον καὶ φαιδρὸν, μεταβληθὲν εἰς σαλονάκι διὰ τὴν ἀποκλειστικὴν χρῆσιν τῆς Ρόζας καὶ τῆς παιδαγωγοῦ της. Τὰ τερπνὰ αὐτὰ μαθήματα διεδέχοντο ἄλλα παιγνίδια ἀληθινὰ, ἔπειτα περίπατος, ὅταν ὁ καιρὸς ἦτο καλός. Ἄλλοτε ἡ μὲς Σμιλλυ ἐπαίξε πιάνον καὶ ἡ Ρόζα ἐχόρευεν· ἄλλοτε πάλιν τῇ διηγείτο ἱστορίας, καὶ τέλος πάντων τὴν διεσκέδαζε κατὰ μυρίους τρόπους. Οὕτως ἡ ἡμέρα ἐπερνοῦσε ἡρόγγορα, μέχρι τῆς ποθητῆς ὥρας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπέστρεφεν ὁ θεῖος Ἀρχης. Ἡ Ρόζα εἶχε τὴν ἀδειαν νὰ τῷ ἀνοίγῃ μόνῃ της τὴν θύραν· ἐπωφελεῖτο δὲ τῆς εὐκαιρίας νὰ ἀναρριχᾷται σιγὰ-σιγὰ ἐπάνω του, νὰ φθάνῃ εἰς τὸν ὠμόν του, καὶ νὰ φέρεται οὕτω ὑπ' αὐτοῦ ἐν θριάμβῳ μέχρι τῆς αἰθούσης.

Μετὰ ἕνα μῆνα, ὁ θεῖος Ἀρχης εὐρίσκει τὴν παρουσίαν τῆς Ρόζας εἰς τὸ σπῖτι τοῦ τόσῳ φυσικῶν, ὥστε ἀποροῦσε καὶ ὁ ἴδιος, πῶς ἠμπόρεσε νὰ ζήσῃ μόνος του τόσον καιρὸν.

Ἡ Ρόζα ἦτο ζωηρὰ καὶ εὐρύς, χωρὶς ὅμως νὰ δεικνύῃ ἐπιμέλειαν ἰδιαίτην, καὶ διὰ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ κανεὶς νὰ ἐργασθῇ, ἔπρεπε νὰ ἐπικαλεσθῇ προπάντων τὴν καλωσύνην της.

Ἡ μὲς Σμιλλυ εἶχε κοπιάσῃ εἰς μάτην νὰ χαράξῃ εἰς τὴν μνήμην τῆς μαθητρίας της τὰ διάφορα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου. Μίαν φοράν, ὁ θεῖος Ἀρχης ἐξέφρασε τὴν ἀγανάκτησίν του διὰ τὴν ἀμάθειαν τῆς ἀνεψιάς του, καὶ ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἡγομαστῆτο πολὺ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν, ὅταν θὰ ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ Δικαστήριον, ἡ Ρόζα θὰ του ἔλεγε τὸ ἀλφάβητον χωρὶς λάθος.

Οἱ λόγοι αὗτοι ἠγοῖζαν εἰς τὴν Ρόζαν νέους ὀρίζοντας. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐνόμιζεν ὅτι τὰ μαθήματα της ἀπέβλεπον μόνον αὐτὴν· ἀλλ' ἄφ' οὗ ἐνδιεφέρετο καὶ ὁ θεῖος Ἀρχης, ἄφ' οὗ εὐρίσκει κάποιαν εὐχαρίστησιν, πολὺ καλὰ καὶ αὐτὴ ἐπίσης θὰ εὐρίσκειν εὐχαρίστησιν.

Καὶ ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἔδειξε τόσῳ ἐπιμέλειαν, τόσῳ ὑπομονῇ, ὥστε ὅταν ὁ θεῖος Ἀρχης ἐπέστρεφεν, ἡ Ρόζα τὸν ὑπεδέχθη γελῶσα καὶ φωνάζουσα Α, Β, Γ, Δ ... καὶ ἕως νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν αἴθουσαν μαζί, — ἐπὶ τοῦ ὧμου του κατὰ τὸ σῶμα της, — εἶχεν ἀπαγγεῖλῃ ὅλα τὰ γράμματα, ἕως τὸ Ω.

Ὁ θεῖος Ἀρχης ἐχάρη πολὺ, ἀλλὰ καὶ ἡ Ρόζα ἐπίσης. Καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὠθουμένη ἀπὸ τὸ ἴδιον κίνητρον, ἔμαθε βαθμῶδην καὶ νὰ συλλαβίσῃ, καὶ νὰ ἀναγινώσκῃ, καὶ νὰ ἀπαγγέλλῃ ποιηματάκια, καὶ νὰ διηγῇται μικρὰς ἱστορίας.

Ἡ Ρόζα ἀγαποῦσε πολὺ τὴν Βριγίταν,

ἡ ὁποία δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἀντίσταται εἰς τὴν παιδικὴν της τυραννίαν καὶ ὑπεχώρει εἰς ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας. Πολλὴν ἀγάπην ἔδειξε καὶ πρὸς τὴν μὲς Σμιλλυ, ἡ ὁποία, καθὼς ἦτο νεαρὰ καὶ εὐθυμὸς, ὁμοίαζε μᾶλλον μὲ φίλην παρὰ μὲ διδασκάλισσαν. Ὅσον διὰ τὸν θεῖον Ἀρχην, ἡ πρὸς αὐτὸν ἀγάπη τῆς Ρόζας ἦτο πάθος, μανία ἀληθινή, καὶ προθύμως θὰ ἔδιδε καὶ τὴν ζωὴν της, ἂν ἤξευρεν ὅτι ἡ θυσία αὕτη θὰ τῷ ἐχρησίμευεν ἔστω καὶ εἰς τὸ παραμικρόν. Ἄλλως τε καὶ ὁ θεῖος Ἀρχης τὴν ὑπερηγάπα, ἦτο πάντοτε πρόθυμος νὰ ἐκἀνοίγῃ ὅλας τὰς ὁρέξεις, καὶ τὴν ἐχάιδευε τόσον πολὺ, ὥστε χωρὶς ὑπερβολὴν εἰμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι κανένα παιδί εἰς τὸν κόσμον δὲν ἐχάιδευσθαι ὅσον ἡ μὲς Ρόζα. Ἄν ὁ θεῖος Ἀρχης ἦτο αὐστηρότερος καὶ ἀπαιτητικώτερος, ἡ Ρόζα θὰ τον ἠγάπα ἐπίσης, καὶ μόνον θὰ ἔδειχνεν ὀλιγωτέραν ἀνυποταξίαν. Ἐν τούτοις ἡ Ρόζα ἦτο εὐπειθής, ὅσον δὲν θὰ ἐπερίμενε κανεὶς ἀπὸ παιδίον, ἀνατρεφόμενον μὲ τόσον ὀλίγην αὐστηρότητα. Ἄν ἡ Βριγίτα δὲν κατάρθωνε ποτὲ νὰ της ἐπιβληθῇ, ἂν ἡ μὲς Σμιλλυ τὸ κατάρθωνε σπανίως, ἀλλ' ἡ Ρόζα ὑπέκουεν εἰς ὅλα καὶ πάντοτε τὸν κ. Βώρκε. Τὸ μεγαλειότερον τῆς ἐλάττωμα ἦτο ἐν αἰσθημα ζηλοτυπίας, σχεδὸν τόσον ἰσχυρὰς ὅσον καὶ ἡ ἀγάπη της, διὰ πᾶν ὅτι ἀπέβλεπε τὸν θεῖον Ἀρχην, συγχρόνως δὲ καὶ μίαν κάποια τάσιν πρὸς τὴν τυραννίαν. Ἡ τάσις αὕτη, εἰς παιδίον τόσῳ μικρόν, τόσον γλυκὺ καὶ ὠραῖον,

γατάκι, νεοφερμένον εις τὸ σπίτι, ἐτόλμῃσε νὰ πηδήσῃ εἰς τὰ γόνατά του καὶ νὰ τριφθῇ εἰς τὸ γέλεμά του, μὲ τὸ χαρκτηριστικὸν ἐκείνου γρρρρρρρ... τὸ ὁποῖον κάμνει ἡ γάτα ὅταν εἶνε εὐχαριστημένη. Ἡ Ρόζα τὸ ἐκύτταζεν ἀπὸ μακρὰν καταθυμωμένη. Πῶς; ἡ Λιλίνα εἰς τὰ γόνατα τοῦ θεοῦ της, εἰς τὴν θέσιν της; Τί θάρρος ἦτο αὐτό; Ἀλλ' ὁ θεὸς Ἀρχὴς τὴν ἐγάειδε καὶ της ἔλεγε:

— Γατάκι μου, ὠραῖό μου, χαριτωμένο μου γατάκι!

Ἀ, αὐτὸ ἦτο πάρα πολὺ διὰ τὴν ὠραίαν καὶ χαριτωμένην Ροζούλαν! Ἐγίνε κατακόκκινη, ὠρμησε μὲ μανίαν, ἀρπαξὲς τὴν Λιλίναν μὲ τὰ δύο χέρια καὶ τὴν ἔρριψε κάτω. Ἐπειτα, λαμβάνουσα τὴν θέσιν της, ἐκρυψε τὸ κεφάλι εἰς τὸ γέλεμά, τὸ ὁποῖον ἐθεώρει ὡς ἰδιοκτησίαν της, καὶ ἤρχισε τὰ κλάματα. Ἐκλάψε πολλὴν ὥραν μὲ πῆγμα, μὲ ἀγανάκτησιν. Εὐτυχῶς ἡ Λιλίνα δὲν εἶχε πάθῃ τίποτε, καὶ ὁ κ. Βῶρκε, καθου-χάζων καὶ παρηγορῶν ὁλονὲν τὴν Ρόζαν, τῆς ἔδωκε νὰ ἐνοήσῃ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ρίπτῃ κάτω τὸ γατάκι ἔτσι, σὰν νὰ ἦτο τόπι, διότι ἤμπορούσε νὰ κτυπήσῃ. Ἀλλ' εἰς μάτην! τὸ καλλίτερον ποῦ εἶχε νὰ κάμῃ, ἦτο νὰ μὴ ξαναπάρῃ πλέον τὴν Λιλίναν εἰς τὰ γόνατά του! Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ ταλαίπωρον γατάκι ἔχασεν ὅλην τὴν εὐνοίαν τῆς Ρόζας, — τοῦλάχιστον ἐφ' ὅσον ὁ θεὸς Ἀρχὴς εὐρίσκειτο εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον. Μόνον ὅταν ἔλειπεν, ἡ Ρόζα κατεδέχετο νὰ παῖζῃ μαζί του, ἀλλὰ μόλις ὁ κ. Βῶρκε ἐνεφανίζετο εἰς τὴν ἐξώθυραν, πρὶν νὰ τὴν ἀνοίξῃ ἡ Ρόζα, ἔπρεπε πρῶτα νὰ πάρῃ τὴν Λιλίναν καὶ νὰ τὴν κλείσῃ εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ἡ μὲς Σμίλλυ τῇ διηγέτο συχνὰ ἱστορίας, πότε ἀστεῖας ποῦ τὴν ἔκαμναν νὰ κτυπᾷ τὰ χεράκια καὶ νὰ γελᾷ δυνατὰ, καὶ πότε διηγήματα σοβαρὰ ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Ὅταν τὸ βράδυ, κουρασμένη ἀπὸ τὴν ἡμέραν της, ἡ Ρόζα ἐχώνετο εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ θεοῦ Ἀρχῆ, πρὶν νὰ κοιμηθῇ, τὸν παρεκάλει νὰ της διηγῇ τὰς ἰδίας ἱστορίας, διακόπτουσα αὐτὸν κάθε τόσο, διὰ νὰ λέγῃ καὶ αὐτὴ τὸ λογάκι της.

Ἡ Ρόζα ἐξοῦσε λοιπὸν εὐτυχῆς, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην, ὅπως τὰς ἄλλα παιδιὰ, νὰ ἔχῃ συντρόφους τῆς ἡλικίας της. Ἀλλ' ὁ θεὸς Ἀρχὴς εἶχεν εἰς τὸ Δουβλίον φίλους, ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ εἶχαν παιδιὰ. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἤρχοντο κάποτε κ' ἐπερνοῦσαν τὴν ἡμέραν των μαζί της εἰς τὴν πλατεῖαν Φιτσουίλλιαμ, ἢ ἀπεναντίας ἡ Ρόζα ἐπήγαιεν εἰς τὰ σπίτια των, καὶ συχνό-τερά ἐπήγαιεν περίπατον μαζί.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ λόρδος τοποτηρητὴς τῆς Ἰρλανδίας ἦτο δούξ, καὶ ἡ λέξις δούκισσα ἦτο κοινὴ εἰς ὅλα τὰ στό-

ματα. Διὰ τοῦτο τὰ ἄλλα παιδιὰ ὠνόμαζαν τὴν Ρόζαν «δούκισσαν» ἐξ αἰτίας τοῦ ὑπερηφάνου καὶ βασιλικοῦ ὕφους της. Ἀλλὰ χωρὶς κακίαν, χωρὶς εἰρωνείαν. Τὴν ἀγαποῦσαν ὅλα καὶ τὴν ἐπεριποι-οῦντο ἰδιαιτέρως, πρῶτον διότι ἡ Ρόζα ἦτο φύσει ἀξιαγάπητος, καὶ δεύτερον δι-ὅτι οἱ γονεῖς των τοὺς εἶχον διηγῇ τὴν ἱστορίαν της: πῶς τὴν εὗρεν ὁ κ. Βῶρκε κοιμισμένην εἰς τὴν πολυθρόναν του, πῶς τὴν ἔφερεν ἀπὸ μακρὰν ναύτης πλοίου, τὸ ὁποῖον εἶχε ναυαγήσῃ, πῶς δὲν εἶχε κανένα, οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα, οὔτε ἀδελφόν, οὔτε ἀδελφὴν, καὶ πῶς ἐξοῦσε τώρα ὁλομόναχον εἰς τὴν μεγάλῃν ἐκείνην οἰκίαν, μὲ τὸν κ. Βῶρκε καὶ μὲ τοὺς ὑπηρετάς του. Διὰ τὰ παιδιὰ λοιπὸν αὐτὰ, ἡ Ρόζα δὲν ἦτο συνεισμέ-νον κορίτσι, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ βλέπει κα-νεὶς καθημέραν. Τὴν ἐθεώρουν ὡς πλά-σμα ἀνώτερόν των, τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν ἔπρεπε νὰ πειράζον καὶ νὰ ἐνοχλοῦν. Ἀλλ' ἀπεναντίας νὰ τὸ ἀγαποῦν, νὰ το περιποιῶνται, νὰ τὴν καθιστοῦν τὴν ζωὴν ὅσῳ τὸ δυνατόν γλυκεῖαν καὶ εὐχάριστον.

Δὲν ἦτο ἀπλῶς «ἡ Ροζούλα Βῶρκε» ἀλλὰ μᾶλλον «ἡ Ροζούλα τοῦ κ. Βῶρ-κε.» Μετ' ὀλίγον, ὅλοι ἐγνώρισαν τὸν κ. Βῶρκε ὡς «θεῖον Ἀρχὴν», ἢ ἀνεψία του ἔγινε τότε «ἡ Ροζούλα τοῦ θεοῦ Ἀρχῆ», πάντοτε δὲ μὲ ἀγάπην καὶ μὲ συμπάθειαν ἐπρόφεραν τὰς λέξεις ταύτας.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΧΑΡΑΣ ΗΜΕΡΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

Ἐπρόκειτο ἡμέραι τῆς ἡμετέρας καὶ τῆς προσευ-χῆς μᾶς εὐ-ρίσκουν κου-ρασμένους ἀ-πὸ τὰ πηδή-ματα, ἐξην-τλημένους ἀπὸ τὴν ἀγρυπνίαν, ἀπηυδισμένους ἀπὸ τὴν τρέλλαν, μὲ τὰς μυριάς ἐντυπώσεις τὰς ὁποίας μᾶς ἔδωκαν αἱ παρελάσεις τῶν μετημφισμένων, τὰ ἄρματα, τὰ ποδή-λατα, ὁ φοβερός χαρτοπόλεμος, αἱ οἰκο-γενεακαὶ συναθροίσεις, αἱ πλούσιαι τρά-πεζαι καὶ τὰ ὑπαίθρια συμπόσια τῶν Κουλοῦμων...

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἐδιασκέδασατε πολ-λὸ, καὶ ὅτι καγὲν παράπονον δὲν ἔχετε. Ὁ καιρὸς ἡνδύσῃ τὰς ἐορτάς μας. Ἀν τὴν μίαν Κυριακὴν ἔβρεχεν, ἀλλὰ τὴν ἄλλην Τρίτην ὁ καιρὸς ἦτο ἐξάίσιος, καὶ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν ὠραῖος, καὶ τὴν Δευτέραν ἀκόμη ὑποφερτός. Καὶ αἱ ἡμέραι τῆς χαρᾶς διεδέχοντο ἡ μία

τὴν ἄλλην εἰς ἄλυσιν, ἡ ὁποία μόνον διὰ τὰ παιδιὰ, τὰ ἀκόρεστα καὶ ἀκούρα-στα, δὲν ἐφάνη μακρά... Λοιπὸν, τί σα-ῆρεσε περισσότερο, ἀπὸ ὅσα εἶδατε ἐδὲ εἰς τὰς Ἀθήνας; Ἀν ἐρωτήσετε ἐμέ, θῆ-σας ἀπαντήσω ὅτι μοῦ ἤρρεσεν ἡ πομπὴ τοῦ Διονύσου, τὴν ὁποίαν ἐξετέλεσαν μαθηταὶ τοῦ Πολυτεχνείου, μὲ τόσῃν ἀ-κρίβειαν καὶ μεγαλοπρέπειαν. Οἱ ἐκτε-τῶν Ἀθηναίων φίλοι μας, — διότι βέβαι-μόνον αὐτοὶ δὲν τὴν εἶδαν, — ἄς φαντα-σθῶν μίαν μασκαράταν ἀποτελούμεν-ἀπὸ διακόσια πρόσωπα τὸ ὀλιγώτερον ἐν ἄρμα ὑπερύψηλον καὶ καλλιτεχνικὸ-τατον, φέρον τὸν Διόνυσον ἐπὶ θρόνον-περιστοιχιζόμενον ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς του κα-τὰς ἱερείας, ἐστεμμένους μὲ φύλλα ἀ-πὸ ληνῶν, Σατύρων, Βακχίδων, Μαινάδων ὑπὸ τοὺς ἤχους μουσικῆς καὶ τὰ τρελὰ σκιρτήματα μικρῶν Πιερότων. Κρῖν-μόνον, ποῦ ἕνας τροχὸς τοῦ ἄρματος α-τοῦ ἔσπασεν ὕστερ' ἀπὸ τὸν δεύτερον γ-ρον, καὶ ἡ πομπὴ ἠναγκάσθη νὰ διαλ-θῇ ἐνωρίς, χωρὶς νὰ παρελάσῃ καὶ τὴν νύκτα, ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν βεγγαλ-κῶν, ὅταν τὸ θέαμα θὰ ἦτο ἀκόμη ὠρ-ότερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον. Ἀλλ' καὶ ἡ συνοδεία ἐκείνη τοῦ χωρικοῦ γ-μου, ἡ τόσον μεγάλη, θορυβώδης καὶ ζωντανή, δὲν ἔκαμνεν ὀλιγώτερον ἐν-πώσιν, νομίζω δὲ ὅτι αἱ δύο αὐταὶ μ-σκαράται ἐπεσκίασαν ὅλας τὰς ἄλλας ἂν καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἀρκεταὶ ἦσαν εὐφυεῖς καὶ αἱ πλούσιαι. Ἀν προσθέ-μεν εἰς αὐτὰ τὴν μεγάλην κίνησιν καὶ συγκέντρωσιν τοῦ πλήθους, καὶ προπα-των τὸν λυσσώδη καὶ φαιδρότατον χαρ-τοπόλεμον, ὁ ὁποῖος ἐξήντησεν χιλιά-δας ἀκάδαις πυρομαχικῶν καὶ ἔστρω-τοὺς δρόμους μὲ παχὺν τάπητα ἀπὸ π-λύχρωμα χαρτάνια, — ὀφείλομεν νὰ ὁμ-λογήσωμεν ὅτι ἡ ἀθηναϊκὴ Ἀποκρ-δὲν ἐπέρασε καὶ φέτος ἄσχημα.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι εὐρέθησαν ἀ-ρκετοὶ μεμψίμοιροι, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ-ῆρεσαν πολὺ τὰ θέαματα, καὶ οἱ ὁπο-τὰ κατηγόρησαν ὡς κοινὰ καὶ ἀκαλ-σθητὰ. Ἀλλ' αὐτοὶ ἐξέφρασαν ἐλπίδ-διὰ τὸ μέλλον καὶ ξεύρετε εἰς ποί-τὰς ἐστήριξαν; Εἰς σᾶς! Μόνον τὰ π-διά μας, εἶπον, θὰ κάμνουν καλὰς ἀ-κρῆς. Ἡμεῖς δὲν εἰσεύρομεν, δὲν ἐμ-θαμεν, δὲν ἐσυνειθίσκαμεν ἀκόμη. Τὰ π-διά, τὰ ὁποῖα σήμερον μορφώνονται κα-λίτερα, καλαισθητικώτερα, ἅμα με-λώσουν, θὰ μας βάλλουν τὰ γυαλιὰ ὅ-λα, ἀκόμη καὶ εἰς τὰ καρναβάλια. Ἡ-τε νὰ ἰδῇτε μασκαράτες μ' εὐφυῖαν μὲ καλαισθησίαν ἀληθινήν!

Τελος πάντων, εἴτε αὐτοὶ ἔχουν δίκ-αιον ἢ ἄλλοι, τὸ γεγονός εἶνε ὅτι αἱ ἡ-ραι τῆς χαρᾶς παρήλθον, καὶ τὰς δι-χθησαν αἱ ἡμέραι τῆς ἐργασίας, τῆς σ-τείας, τῆς προσευχῆς.

Αἱ ἡμέραι τῆς χαρᾶς παρήλθον τὰς διεδέχθησαν λοιπὸν ἡμέραι... λύπης; Δὲν το πιστεύω...

Ἐγώ, ἀγαπητοί μου, νομίζω ὅτι αἱ ἡ-μέραι τῆς χαρᾶς ἐξακολοθοῦν: χαρὰς μάλιστα πλέον δικαίας, πλέον βασιμῆς, πλέον βαθείας. Καὶ τῶντι' ὑπάρχει χα-ρὰ μεγαλύτερα, ἀπὸ τὴν χαρὰν τὴν πη-γάζουσαν ἐκ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ κα-τήκτους, ἐκ τῆς ἐργασίας, ἐκ τῆς λιτό-τητος, ἐκ τῆς προσευχῆς; Καὶ αἱ ἡμέραι αὐταὶ τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσα-ρακοστῆς, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἀνοίγουν πάλιν τὸ Σχολεῖον καὶ συγχρόνως μᾶς ἀνοί-γουν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἱερὸν βι-βλίον τῆς Προσευχῆς, εἶνε ἡμέραι χα-ρᾶς καὶ εὐφροσύνης, ψυχικῆς ἀγαλλιά-σεως, ἀνταξίας ἀνθρώπου πνευματικοῦ, ἀνταξίας χριστιανοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ζῇ μόνον διὰ νὰ τρώγῃ καὶ διὰ νὰ διασκεδά-ζῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐκπληρῶσιν ἕνα ἀπείρως ὑψηλότερον προορισμόν...

Ἐλπίζω ὅτι εἰσθε καὶ σῆς μὲ τὴν γνώμην μου, καὶ...

Σᾶς ἀσπάζομαι,

ΠΑΙΔΩΝ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ἡ προσευχὴ εἶνε παρηγορία.
Ἡ προσευχὴ εἶνε ἀνακούρισις.
Ἡ προσευχὴ εἶνε δύναμις.
Ἡ προσευχὴ εἶνε καθήκον, ὅταν δι-αὐτῆς εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεόν.
Ἡ προσευχὴ εἶνε δικαίωμα, ὅταν δι-αὐτῆς παρακαλοῦμεν τὸν Θεόν.
Τίποτε δὲν στηρίζει εἰς τὴν ψυχὴν μας τὴν Ἐλπίδα, ὅσον ἡ προσευχὴ.
Ὁ ἐργαζόμενος προσεύχεται, καὶ ὁ προσευχόμενος πρέπει νὰ ἐργάζεται.
Ἐργασία ἄνευ προσευχῆς, εἶνε ἐργα-σία κτηνώδης. δουλεία. Οὕτω δουλεύουν μόνον τὰ κτήνη.
Προσευχὴ ἄνευ ἐργασίας, εἶνε προσευ-χὴ ἄγονος καὶ ματαία. Αὐτὴν οὔτε ὡς εὐχαριστίαν τὴν δέχεται, οὔτε ὡς παρά-κλησιν τὴν εἰσακούει ὁ Θεός.
Ἐργάζεσθε καὶ προσεύχεσθε.
Σᾶς ἐκούρασεν ἡ ἐργασία; Προσευ-χῇ ἡτῆς. Ἡ προσευχὴ θὰ σας δώσῃ τὴν δύναμιν νὰ τὴν ἐξακολουθήσετε.
Προσευχὴ καὶ ἐργασία εἶνε οἱ δύο πό-λοι, περὶ τοὺς ὁποίους στρέφεται ἡ ἀν-θρωπίνη ζωὴ.

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Ὅταν βλέπῃς κ' ὅλο βρέχει,
Ἄσε τὸ νερὸ κ' ἄς τρέχῃ
Ἀβροχιά ὅμως δταν εἶνε,
Λιγοστό νεράκι χύνει...
Καὶ τοῦ διψασμένου δίνει.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

Ἡμέρες καὶ νύκτες ὁλόκληρες, ἑβδομάδες καὶ μῆνες ὁλόκληρους, τὸ πλοῖον ἐταξίδευε 'στὴ θάλασσα, 'στὸν Ὠκεανόν.

Ὁ Φασουλάκης ἀποχαιρέτισε τοὺς κακοὺς ποντικούς, καὶ ἀπὸ τὸ ἀμ-πάρι ἀνέβη εἰς τὸ κατὰστρωμα, μαζί μὲ τοὺς ναύτας καὶ τοὺς ἐπιβάτας.

Εἶνε κατενθουσιασμένος ποῦ ἔφυγε, καὶ δὲν ἀκούσε τὰ γρρρ... γρρρ τῆς γάτας, ποῦ τὸν ἐσυμβούλευε νὰ μείνῃ 'στὸ σπίτι.

Καὶ τὸ πλοῖον ταξιδεύει, τρέχει, πετᾷ, καὶ κάθε πρωὶ ὁ ἥλιος βγαίνει σὲ οὐρανὸ τριανταφυλλένιο, ποῦ ὁ Φασουλάκης δὲν τὸν βλέπει συχνά, γιὰτὶ ἐυπνᾷ ἀργά, ἀργότερα ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Καὶ κάθε βράδυ, ὁ ἥλιος βασιλεύει σὲ οὐρανὸ κατάχρυσον, καὶ κάμνει καὶ τὴ θά-λασσα ὅλη χρυσοῦ.

Μιά μέρα ὅμως, ὁ οὐρανὸς δὲν ἦταν οὐ-τε γαλάζιος, οὔτε χρυσοῦς, οὔτε τριαν-ταφυλλένιος. Ἦταν μαῦρος. Σύννεφα με-γάλα τὸν ἐσκέπασαν, καὶ ὁ ἀνεμος ἄρχισε νὰ φυσᾷ, νὰ σφυρίζῃ, νὰ οὐρλιάζῃ, νὰ μου-γκρίζῃ.

Τὰ κύματα γίνον-ται πελώρια, σπά-ζουν μὲ κρότους, ἀ-φρίζουν φοβερά. Ὁ-σὼ πάει, γίνονται με-γαλήτερα, θεόρατα, καὶ ὁρμοῦν ἐπάνω εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ἀ-ναβαίνουν ὡς τὸ κα-τὰστρωμα, καὶ το-σαρώνουν.

Ὁ Φασουλάκης φοβεῖται πολὺ. Ἀλλὰ καὶ ὅλοι, ὅσοι εἶνε μέσα εἰς τὸ πλοῖον, φοβοῦνται ἄλλο τόσο.

Ἀγκαλιάζει ἕνα κατάρτι, καὶ πιάνεται σφικτὰ-σφικτὰ διὰ νὰ μὴ τὸν συνεπάρουν τὰ κύματα. Ἀλλὰ ἡ τρικυμία δυναμώνει: ὁ οὐρανὸς γίνεται ἀκόμη πιὸ μαῦρος, καὶ ὁ ἀνεμος οὐρλιάζει ἀκόμη δυνατώτερα...

Ἐξαφνα, ὁ Φασουλάκης ἀκούει ἕνα κρότο φοβερό. Πέρνει ἄθελα μιά βουτιά, καὶ βρίσκεται μέσα 'στὴ θάλασσα, βαθεία, μαζί μὲ ψάρια, μὲ ἀστα-κούς, μὲ χταπόδια. Καὶ τὰ τέρατα αὐτὰ ἔχουν μεγάλη χαρά, γιὰτὶ συλλο-γίζονται ὅτι θὰ καταβροχθίσουν ἕνα ὁλόκληρο Φασουλάκη...

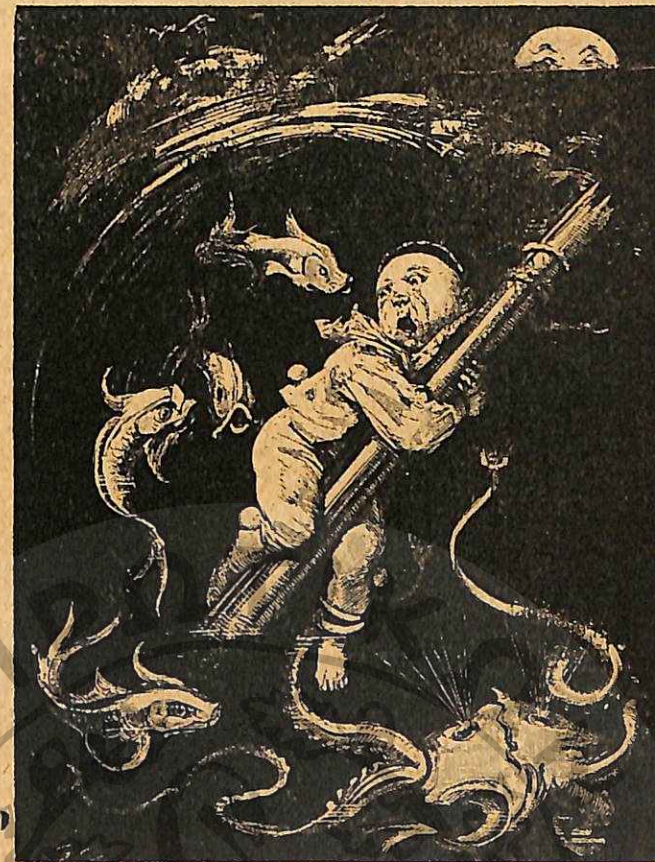
Ἀ, πόσον μετανοεῖ αὐτὴν τὴν στιγμήν ὁ δυστυχισμένος ὁ Φασουλάκης ποῦ δὲν ἀκούσε τὴν συμβουλὴν τῆς γάτας!

Τώρα ἡ γάτα εὐρίσκεται ἡσυχὰ εἰς τὸ σπίτι, κοντὰ 'στὴ φωτιά, καὶ κάμνει γρρρ... γρρρ... Ἐν ᾧ αὐτός...

Ἀ, νὰ καὶ τὸ φεγγάρι ποῦ ἐπρόβαλε ἀπὸ τὰ κύματα καὶ τὸν κυττάζει πονηρά, σὰν νὰ τὸν κοροϊδεύῃ.

Γιὰ νὰ ἰδοῦμε τώρα, τί θάπογινῃ ὁ κακομοῖρος!

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ἀπόγονοι τοῦ Νέστορος ([ΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν· ὁ κ. Φαίδων, σ' εὐχαρίστησε θερμῶς· εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ὅχι, διότι δὲν ἔχω ἰδικόν μου βιβλιοδέτην.) Σπῆλαιον τῶν Μουσῶν (σ' εὐχαρίστῳ διὰ τὸ ξεσπάθωμά σου· εἰς τὸ χεῖρ των εἶνε να τοὺς μιμηθῶν.) Κυκλαδίτης ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν καὶ τόσο καθαρογραμμένην ἐπιστολήν· μία ἀνακούφισις τῶν κουρασμένων ὀφθαλμῶν μου εἶνε πάντοτε τὸ γραψιμάκι σου.) Βασιλίδα τῆς Ἑρήμου (σὲ συνευπύθην διὰ μίαν φιλίαν μου καὶ σὲ συλλυποῦμαι· πάλιν διὰ τὴν σκληρὰν ἀπώλειαν, τὴν ὁποίαν ὑπέστης· διὰ ποίαν εἰκόνα ὁμιλεῖς; δὲν ἔλαβα καμμίαν εἰκόνα σου.) Πρίγκιπα τῆς Μαργησίας, Φρόντην-Μέγδον (τὸ ὅποιον δὲν μπορεῖ νὰ μου ἐκφράσῃ ἀρκούντως τὸν ἐνθουσιασμόν σου διὰ τὰ τελευταῖα φυλλάδια, σ' ἀπαρᾶ με πολλὰς εὐχαριστίας καὶ πολλὰ φιλία.) Ψάραν Λούλα (ὁ Ἀναγνώστης ἠκολούθησε τὴν συμβουλὴν σου καὶ δὲν ἔγινε μακαρᾶς, διὰ νὰ μὴ κρύψῃ... εἰς τὴν ἐπιστολήν σου εὗρον 6 λεπτῶν γραμματόσημα· διατὶ τὰ εἶχες;) Σκληρὸν Βράχον (παρῶν Π. Πνεῦμα ἔχω δημοσιεύσῃ καὶ ἄλλοτε· ὁ Ὀθωνάσιος Ὁρενόχοι· θὰ σου ἀρέσῃ ὅσον καὶ ἡ «Σφιγὲς τῶν Πάγων» ἄριστος νὰ ἰδῇς τί γίνεται παρακάτω, ὅταν παρουσιάζεται ὁ Ἑλλάς, ὁ Πατέρων, ὁ Ἀφρανὶς κτλ. κτλ.) Θαλασσινὸν Ζωγράφον ([Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν.) Ἑλληνα Σημαιοφόρον (βραβεῖον ἐστάλη.) Διαψευθεῖσαν Ἑλπίδα ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν καὶ πατριωτικὴν ἐπιστολήν.) Σοφὸν Πιττακὸν (χεῖρ σου σου ἤρσαν τὰ πρῶτα φυλλάδια.) Ἀσπρὸ Κάρβουνο (εἶδες τί καλὸ καὶ ἐξυπνοκορίτσι;) Ὑπερήφανον Λέοντα (νὰ μὴ χάνῃς ποτὲ τὴν ὑπομονήν σου· σιγά-σιγά γίνονται ὅλα.) Αὐθέντην τοῦ Μωρέως (πολὺ εὐχαρίστως· ἀλλὰ κατὰ τὸν Κανονισμόν, ἀρεῖται νὰ μου γράψουν ἰδιοχείρως.) Λοζίαν (τὸ νέον ψευδώνυμον ποὺ ζητεῖς, ἀνήκει εἰς μίαν φιλίαν μου· ὥστε περιμένω ἄλλο.) Σαῖθην Ρωστίδα (τὸ ἔσται.) Φωσφορίζουσαν Θάλασσαν, Μανταρίνι τῆς Χίου, Χλωπὴν Σουλιώτην (εἰπέ εἰς τὴν νέαν μου φιλίαν διὰ νὰ ἐγὼ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μου γράψῃ.) Κρητικὸν Κάστανον (τρία μόνον· προσπάθησε φέτος νὰ πάρῃς περισσότερα.) Θεόδωρον Π. Τριχομίδην (σ' εὐχαρίστῳ διὰ τὸ ξεσπάθωμά σου (στέλναι τὸ Δῶρον σου.) Μέλλουσαν Καλόγηρον τὸ σχέδιον καλόν, καὶ νὰ τὸ θέσῃς εἰς ἐνέργειαν.) Ταυρομάχον (νὰ ἐγὼ ἐχάρηκα πολὺ διὰ τοὺς καλοὺς βαθμοὺς ποὺ ἐπῆρες· τὸ σπῆσαις εἶνε πολὺ φιλόμουσον, ἀπ' οὗ καθέννας ἔχει καὶ τὰ περιοδικὰ του.) Βάδην Πάουελ ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ἐνόησα διὰ ἐπικριτοῦ περὶ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν· ἀλλῶς δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ δημοσιεύσῃς· ἐνόησες καὶ σύ;) Μαρίαν Κόδρον (μὲ τὸ ὄνομα Μ. Μουστικὴ δὲν ἐπιτρέπεται· πρέπει νὰ πάρῃς ψευδώνυμον.) Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ χαρτοπολέμου· βέβαια δὲν θὰ ἐκατάληθαι ὁ Ἀσπροποταμίτης ἀπὸ ποῦ ἤρχετο ἡ φωνή, ἀπ' οὗ ἐκτάλει ἀλλοῦ· εἰδεμὴ ἀδύνατον νὰ μὴ ἤκουσε τὸ ψευδώνυμόν του. . . τὴν ξέρω διὰ τὴ φωνίτσα σου.) Βδενγὴν Καρόδιαν (εὐχαρίστῳ διὰ τὰς εὐχὰς καὶ διὰ τὰ ἄλλα· εἶται τῶν ἐν ἐνέγκῃ καρδία.) Ἀρροτικὴν Ζωὴν (προμοίως.) Ἀγγελον τῆς Βδενγίας, Ἰσημεριὸν τοῦ Κόσμου (ἀν εἰς τὴν πρότασιν τῆς Ἀσκήσεως ἐξήγητο ὡς πῶς ἀντι-καμῆλος· εἰμποροῦσεν ἡ γράψῃ «καθῆκον»· βέβαια ἡ Πυραμὶς θὰ ἐγίνετο, ἀλλὰ δὲν θὰ ἦτο ἡ ζητούμενη· ὅταν ὅμοιος δὲν ὀρίζεται τὸ ζητούμενον, ἡ λύσις καὶ οὕτω εἶνε ὀρθή.) Διοπτροφροδοῦσαν (ὡς βλέπεις, πολὺ εὐχαρίστῳ.) Ἀνυπόμονον Καρόδιαν ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν καὶ πατριωτικωτάτην ἐπιστολήν· ἡ Πίσσα μου ἀνασπάζεται τὴν Πίσσαν σου.) Παδικὴν Χαρὰν (μετ' ὀλίγον θὰ γνωρίσῃς καὶ τὴν δευτέραν ἀνεψίαν τοῦ κ. Βάρκε.) Ἀσπρὸ Ἀρνάκι (ὅχι, καλὴν τετρακίδιον σου δὲν ἐξήγησε ποτὲ εἰς τὸ καλὸν· ὅλα ἦσαν εὐπρεπῆ καὶ ὡραία.) Θάλασσαν τῆς Ἀνδρόν (δὲν πειράζει! τόσο τὸ καλλιτε-

ρον!) Ἀνδρὰ τῆς Ἑρήμου, (ποῦ τὸ σπαθὶ τῆς θριαμβεύει.) Κωνσταντίνον Σ. Ρεπερτῶν (μὲ κατενόησας ἐν ἡ πρώτῃ σου ἐπιστολῇ· ἀλλὰ κύτταξε μὴ μάρψῃς μετὰ τὴν γλῶσσα· νὰ μου γράψῃς καὶ νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμον.) Παγκόσμιον Ἐκθεσιν (τὰ ἔλαβα.) Ἰτέαν (εὐχαρίστῳ· ἀναμῶν καὶ τὴν ἐκτενεστέρα ἐπιστολήν.) Συνεφώδη Ἡμέραν (πῶς ἐπῆγαν λοιπὸν τὰ καρναβάλια;) Ἐνδοξον Ψαριανὴν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Φεβρουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λίστα λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὲς λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λῆξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λῆξεις.—Τὰ πρὸς δημοσιεῖν χειρογράφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐανάγνωστα καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὸ Γραφεῖον μὲχρι τῆς μεσημέρας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μὲνον διὰ τὸ μεθεπόμενον.]

Ἀγοράζω γραμματόσημα Κρητικά. — Ἐλευθέριος Δ. Καττήκωνσταντινῆς, Σῆρος. (Α. 15)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Διὰ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Μαρτίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὶον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖ μὲς εἰς φακέλους, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμὰς φρ. 1

57. Λεξιγράφος.

Μία μόνον, ὅποια θέλεις
Μ' ἑνα φθόγγο μουσικόν,
Κάνουν κατὶ, ποῦ θὰ εὕρῃς
Σὲ κεφάλι γνωστικόν.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Θαλασσινῶν Ζωγράφου.

58. Συλλαβόγραφος.

Διὰ τὸν σχηματισμόν μου, δύο γράμματα λαμ-

[θάνεις.

Ὅσο μᾶλιν ζῆς, ὑπάρχεις· καὶ ἂν σάβωσῃς θὰ [πεθάνῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀσπρὸν Ποντικίου.

59. Τονόγραφος.

Εἰς τὸν πόλεμον σφυρίζῃ, ὅπως ἔχω ἂν μάρψῃς.
Κ' ἑνα ποταμὸν θὰ κάμῃς ἂν με παροξύνῃς.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Τριπολίμου.

60. Ρόμβος.

Μ

Ρ ★ ★

Μ ★ ★ ★ ★

★ ★ ★

★

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ναυαγοδόνητος.

61. Γενιά.

+ ★ ★ ★ ★

★ + ★ ★ ★

★ ★ + ★ ★

★ + ★ ★ ★

+ ★ ★ ★ ★

Οἱ σταυροὶ σχηματίζουν ἀρχαῖον θεόν.

Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Ἰουῆς.

62—66. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τὴν ἀνταλλαγὴν δύο γράμματων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίαν συλλαβὴν, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Δόσις, μῦθος, φάσμα, σέλιος, Πάρις.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Μιμήτος τῆς Πέλου.

67—68. Μεταμορφώσεις.

1.— Ἀργος δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Ρῆτος.

2.— Ὁ Κίμων διὰ 12 « νὰ γίνῃ Ἀρατος.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ζωγράφου Νέφους.

69. Ἀστέιον Παρόραμα.

Ὁ τόνος τῶν ἰδόντων εἶνε δέξ.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Σμυρναϊκάκι.

70. Φωνηεντόλιπον.

φλς - πσς - σκπ - κρτ

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Αἰγίτου.

71. Γρίφος.

οι οι οι 1 δεῦτε ράφῃ σεις!

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ζωγράφου Νέφους.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 52, 53-54

625. Ἀσπρὸν - Ἀσπρὸν. - 624. Μελίσσα.

626. Α Μ Ν Ο Σ

628. Α ΕΙ Σ Ρ Α Χ Ι Σ

ΕΙ Σ Δ Ι Χ Α Ρ Ι Σ

Α Ι Σ Ω Π Ο Σ Ι Ω Ν Α Σ

Σ Α Π Ω Ν Δ Α Ρ Ω

Ι Ο Ν Μ Η Κ Ω

Σ Ο Ρ Ν Γ Σ

627. Ἐγώ γε. - 628. Ἀφαιρουμένον πέντε πυρεῖται, τὸ σχῆμα γίνεται:

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ

Ι (15.) - 629 - 631. 1. Ὅτι καὶ ἡ σακ